

Sygn. akt IV Ca 1429/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Truskolaska-Żuczek

Sędziowie SO Anna Wrembel-Woźniak (sprawozdawca)

SO Mariusz Jabłoński

Protokolant protokolant sądowy - stażysta Katarzyna Kowal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy z wniosku J. S. i E. S.

z udziałem (...) S.A. z siedzibą w W.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt I Ns 33/13

postanawia:

1. oddalić apelację;

2. zasądzić od J. S. i E. S. solidarnie na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ca 1429/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w Legionowie oddalił wniosek J. S. i E. S. o ustanowienie na należącej do nich nieruchomości składającej się z działki ewidencyjnej o numerze (...) położonej w S., gmina W., dla której Sąd Rejonowy w Legionowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) służebności przesyłu polegającej na przeprowadzeniu dwóch nitek gazociągu wysokiego ciśnienia na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. oraz zasądzenie od uczestnika na ich rzecz kwoty 137.000 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie ewentualnej służebności przesyłu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia wniosku, a także zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, iż wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie i obciążył solidarnie wnioskodawców J. S. i E. S. wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa, a ich szczegółowe wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił, że J. i E. S. na zasadach ustawowej majątkowej wspólności małżeńskiej są właścicielami nieruchomości składającej się z działki ewidencyjnej nr (...) położonej we wsi S., dla której Sąd Rejonowy w Legionowie

IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Przez tę nieruchomością przebiegają dwie nitki gazociągu: gazociąg wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. I oraz gazociąg wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. II, stanowiące własność (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 30 listopada 1965 r. Komisja Planowania przy Radzie Ministrów wydała zaświadczenie o lokalizacji ogólnej dla pierwszego z przedmiotowych gazociągów. Następnie gazociąg został wybudowany i oddany do użytku w dniu 31 października 1968 r. Gazociąg oznakowany jest na powierzchni słupkami znacznikowymi. Od dnia wybudowania do chwili obecnej jest on eksploatowany. Raz na kwartał odbywa się kontrola gazociągu w postaci tzw. objazdów. Do końca lat osiemdziesiątych dwa razy w roku wykonywany był obchód pieszy.

W dniu 10 października 1985 roku Naczelnik Gminy S. wydał dwie decyzje: OZ 7019b/1/85 i OZ 7019b/75/85 o zezwoleniu (...) Zakładowi (...) w W. na wstęp na okres 1 roku od dnia wydania decyzji m. in. na przedmiotową nieruchomości, a decyzje te zapadły w oparciu o art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości /Dz.U. z 1985 r., Nr 22, poz. 99/.

Na podstawie tych decyzji wybudowany został gazociąg wysokiego ciśnienia DN 500 relacji R. II. Został on oddany do eksploatacji z dniem 30 listopada 1987 r. Gazociąg oznakowany jest na powierzchni słupkami znacznikowymi. Od dnia wybudowania do chwili obecnej jest on eksploatowany. Raz na kwartał odbywa się kontrola gazociągu w postaci tzw. objazdów. Do końca lat osiemdziesiątych dwa razy w roku wykonywany był obchód pieszy.

Inwestorem budowy gazociągu DN 500 R. – W. I był Skarb Państwa – Zakłady (...) w W., natomiast gazociągu DN 500 R. – W. II był Skarb Państwa – Przedsiębiorstwo Państwowe (...). Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 14 czerwca 1972 r. podmiot ten, tj. Zakłady (...) w W., zmienił nazwę na W. Okręgowe Zakłady Gazownictwa. Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 31 grudnia 1975 r. utworzono (...) Zakłady (...) w (...) W., które powstały z połączenia m. in. z przedsiębiorstwem (...) Okręgowe Zakłady Gazownictwa”. Następnie zarządzeniem nr 56 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 1 sierpnia 1982 r. utworzone zostało przedsiębiorstwo (...), które powstało w wyniku połączenia wielu przedsiębiorstw, m. in. (...) Zakładów (...) w (...) W.. Dalej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 września 1996 r. w sprawie przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego użyteczności publicznej (...) z siedzibą w W. w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa (Dz.U.1996.116.553) spółka (...) S.A. w W. weszła we wszystkie stosunki prawne, których przedmiotem było przedsiębiorstwo państwowe. Na podstawie umów notarialnych przeniesienia własności, prawa użytkowania wieczystego oraz innych praw zawartych w dniu 4 października 2007 r. (...) S.A. z siedzibą w W. nabył od (...) Spółki Akcyjnej w W. na własność segment przesyłowy mogący pełnić samodzielną funkcję gospodarczą polegającą na przesyłaniu prawa gazowego. W skład tego segmentu wchodziły również dwie nitki gazociągu, będące przedmiotem niniejszej sprawy.

Biorąc pod uwagę treść przepisów art. 305¹ k.c. i art. 305² k.c. Sąd Rejonowy uznał wniosek za bezzasadny, albowiem uczestnik postępowania posiada tytuł prawny do korzystania z posadowionych na nieruchomości wnioskodawców urzędzeń w postaci dwóch nitek gazociągu i nie potrzebuje do tego ustanowienia na jego rzecz służebności przesyłu.

Odnośnie gazociągu wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. II, Sąd Rejonowy wskazał, że wybudowany został w oparciu o decyzję Naczelnika Gminy S. wydaną na podstawie art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, która weszła w życie 1 sierpnia 1985 r. Sąd Rejonowy zauważył, że ustawa ta uchylila ustawę z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Dlatego też wskazanie w wyżej wymienionych decyzjach na ustawę z dnia 14 maja 1985 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską, zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, że prawidłowo w decyzji podano numer i pozycję publikatora.

Sąd Rejonowy przywołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r. III CZP 107/13, Lex nr 1488917, w której stwierdzono, że jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urzędzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, właściciel nieruchomości nie może żądać

ustanowienia służebności przesyłu. Biorąc pod uwagę, że przepis ten reguluje tę samą instytucję co art. 75 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r., Sąd Rejonowy uznał, że uchwała ta w pełni dotyczy stanu faktycznego powstałego w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy wskazał, że skutki wywołane decyzją administracyjną, o jakiej tutaj mowa można określić jako swego rodzaju służebność – służebność publiczna, przesyłowa, tudzież szczególna służebność ustawowa (zob. też uchwała składu 7 sędziów z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, Lex nr 1444416). Pogląd wyrażony w uchwale III CZP 107/13 został również wsparty przez uchwałę III CZP 87/13, w której Sąd Najwyższy wskazał, że wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej.

Mając na uwadze przedstawione powyżej stanowisko Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy uznał, że uczestnik (...) S.A. z siedzibą w W. jako następca prawny Przedsiębiorstwa Państwowego (...), którego wewnętrzną jednostką – (...) Okręgowy Zakład Gazownictwa w W. jako Skarb Państwa – uzyskał decyzję administracyjną wydaną na podstawie art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 14 kwietnia 1985 r., może korzystać z urządzeń w postaci gazociągu wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. II posadowionego na nieruchomości wnioskodawców, bez konieczności uzyskania służebności przesyłu.

Dlatego też żądanie wnioskodawców w tym zakresie należało oddalić.

Podobnie należało – zdaniem Sądu Rejonowego - oddalić żądanie ustanowienia służebności przesyłu odnośnie gazociągu wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. I. Wprawdzie uczestnik nie przedstawił w tym przypadku analogicznej decyzji administracyjnej, o jakiej mowa była wcześniej, jednakże Sąd Rejonowy uwzględnił w tym zakresie podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności gruntowej, która odpowiada treści służebności przesyłu. Sąd Rejonowy uznał, że poprzednik prawny uczestnika – Skarb Państwa (...) Zakłady (...) w (...) W., zasiedział tę służebność z dniem 31 października 1988 r., t.j, po upływie 20 lat od oddania gazociągu do użytku, co miało miejsce 31 października 1968 r. (art. 292 k.c. i 172 k.c.).

Sąd Rejonowy wskazał, że miało miejsce korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia w postaci gazociągu, który, wprawdzie usytuowany jest pod ziemią, ale na powierzchni oznakowany jest słupkami znacznikowymi. Słupki te jednoznacznie wskazują na przebieg gazociągu pod powierzchnią ziemi. Co więcej, od dnia wybudowania do chwili obecnej jest on nieprzerwanie eksploatowany, a raz na kwartał odbywa się jego kontrola w postaci tzw. objazdów. Do końca lat osiemdziesiątych dwa razy w roku wykonywany był natomiast obchód pieszy. Zdaniem Sądu Rejonowego, nie ma znaczenia, czy przedmiotowe słupki znajdują się na działce wnioskodawców. Zgodnie z prezentowanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądami, w przypadku nabycia służebności przesyłu (analogicznie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu) przez zasiedzenie nie jest niezbędne, aby widoczne elementy trwałego urządzenia będącego przedmiotem korzystania przez przedsiębiorcę przesyłowego znajdowały się na nieruchomości, którą ma obciążać ta służebność (zob. postanowienie SN z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, czy też postanowienie SN z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11). Sąd Rejonowy uznał, że właściciele nieruchomości, przez którą przebiegają przedmiotowe nitki gazociągu musieli wiedzieć o jego istnieniu, tak zważywszy na jego oznakowanie w terenie (choćby nawet słupki znacznikowe nie znajdowały się na przedmiotowej nieruchomości) i dokonywane kontrole, jak również z uwagi na jego oznakowanie na mapach.

Sąd Rejonowy podkreślił też, że ugruntowany w orzecznictwie jest pogląd, że przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa (zob. uchwała SN z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, postanowienie SN z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, czy też wyrok SN z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05).

Apelację od orzeczenia Sądu Rejonowego wnieśli wnioskodawcy, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę przez ustanowienie służebności i przyznanie określonego w apelacji wynagrodzenia oraz obciążenie uczestnika kosztami postępowania za obie instancje. Skarżący zarzucili naruszenie art. 292 k.c., art. 305² § 2 k.c. i art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawców nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i oceny prawne, przyjmując je za własne.

Trafnie uznał Sąd Rejonowy, że słuszny jest zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu w zakresie gazociągu wysokiego ciśnienia DN 500 6,3 MPa relacji R. – W. I znajdującego się na nieruchomości wnioskodawców.

Sąd Okręgowy w pełni podziela wywody Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa także przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu.

Prawidłowo Sąd Rejonowy zastosował przepisy art. 292 k.c. i art. 172 § 2 k.c.

Trafnie Sąd Rejonowy wywiódł i przekonująco uzasadnił, że zostały spełnione przesłanki zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu albowiem miało miejsce korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia w postaci gazociągu, przez czas przewidziany ustawą do nabycia własności (służebności) w drodze zasiedzenia. Co więcej, od dnia wybudowania do chwili obecnej gazociąg jest nieprzerwanie eksploatowany, a raz na kwartał odbywa się jego kontrola w postaci tzw. objazdów. Do końca lat osiemdziesiątych dwa razy w roku wykonywany był natomiast obchód pieszy.

Należy też zgodzić się z wywodami odpowiedzi na apelację, że istotne znaczenie ma postanowienie Sądu Rejonowego w Legionowie wydane w dniu 10 sierpnia 2015r. w sprawie I Ns 435/14 (prawomocne od 15 września 2015r.), w którym stwierdzono, że Skarb Państwa nabył z dniem 1 listopada 1978 r. nieodpłatną służebność gruntową odpowiadającą treścią służebności przesyłu na nieruchomościach położonych w S., gmina W., oznaczonych obecnie jako działki ewidencyjne o numerach (...) (KW (...)) i (...) (KW (...)). Słusznie wskazał uczestnik, iż z mapy z projektem podziału dołączonej do odpowiedzi na wniosek wynika, że działki nr (...) objęte ww. postanowieniem oraz działka nr (...) objęta niniejszym postępowaniem powstały z podziału działki nr (...), co miało miejsce w 2009 r., a zatem po upływie terminu zasiedzenia służebności gruntowej dla gazociągu DN 500 R. I.

W tym stanie rzeczy, skoro uczestnikowi (...) S.A. z siedzibą w W. jako nabywcy systemu przesyłowego gazu i wszystkich części składowych i praw związanych z nabytym gazociągiem, przysługuje służebność gruntowa, która w swej treści odpowiada służebności przesyłu, ustanawianie służebności przesyłu nie jest konieczne dla korzystania przez uczestnika z przedmiotowego gazociągu. Z tych względów wniosek J. S. i E. S. o ustanowienie służebności przesyłu w zakresie gazociągu W. I należało oddalić.

W związku z powyższym wywody co do tego, w jaki sposób powinno zostać określone wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu, należy uznać za bezprzedmiotowe.

Należy też wskazać, że obecnie ani w doktrynie ani w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że służebność przesyłu jest służebnością czynną i ma zabezpieczać potrzeby eksploatacji urządzeń, zapewniając przedsiębiorcy możliwość prawidłowego korzystania z nich, ale także ich konserwacji, naprawy, modernizacji, usuwania awarii, wymiany elementów, zgodnie z art. 305¹ i 305² k.c. Służebność ta nie obejmuje natomiast strefy, w obrębie której trzeba liczyć się z istnieniem urządzenia w celu zapewnienia bezpiecznych warunków jego eksploatacji i funkcjonowania w jego otoczeniu. A zatem służebność przesyłu może obciążać wyłącznie część nieruchomości wykorzystywaną w procesie eksploatacji urządzenia przesyłowego (tzw. pas eksploatacyjny). Brak jest natomiast podstaw do ustalenia pasa służebności przesyłu o szerokości strefy kontrolowanej (tj. po 15 m na stronę od osi i gazociągu). Powyższe potwierdził też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015r. III CZP 88/15 (Biul.SN 2015/12/10), w której stwierdził, iż „Obszar strefy kontrolowanej określonej w § 10 w związku z § 110 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz.U.

2013, poz. 640) oraz w załączniku nr 2 do tego rozporządzenia, nie pokrywa się z zakresem obciążenia nieruchomości służebnością przesyłu (art. 305¹ k.c), ustanowioną dla gazociągu wybudowanego przed dniem 12 grudnia 2001 r."

Reasumując, należy uznać, że Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów art. 292 k.c. ani art. 305² § 2 k.c.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się też naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił i zinterpretował decyzje Naczelnika Gminy S. z dnia 10 października 1985 r.

Wskazania wymaga, że art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzucił skarżący, dotyczy zasady swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2002 r. (II CKN 817/00) tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest także przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Strona skarżąca winna wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Niewystarczającym jest przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Błędne są twierdzenia skarżących, iż przedmiotowe decyzje nie mogą stanowić trwałego tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości wnioskodawców. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, decyzja wydana na podstawie art. 75 ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. Trwałość skutków decyzji oznacza, że dotyczą one nie tylko osoby będącej właścicielem nieruchomości w chwili jej wydania, ale także każdego kolejnego właściciela (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt III CZP 116/09). Wykonywanie natomiast uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji stanowiącej tytuł prawny do ich wykonywania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt III CZP 87/13).

W decyzjach z dnia 10 października 1985 r. wskazano, iż podstawę prawną ich wydania stanowi art. 75 i art. 80 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości z dnia 14 maja 1985 r. W ocenie Sądu Okręgowego bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje podnoszona przez skarżącego kwestia powołania błędnej ustawy. Treść decyzji nie tylko zawiera prawidłowe wskazanie numeru i pozycji publikatora, w którym opublikowano stanowiącą podstawę prawną do wydania decyzji ustawę z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. z dnia 14 maja 1985 r., nr 22 poz. 99), ale także odnosi się wprost do brzmienia art. 75 i 80 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości.

Tym samym błędne są wskazania, iż na podstawie przedmiotowych decyzji nie sposób określić ich skutków. Naczelnik Gminy S. wydając decyzje powołał prawidłowe przepisy i chociaż błędnie wskazał nazwę ustawy, co stanowiło oczywistą omyłkę pisarską, podstawa prawna decyzji – zdaniem Sądu Okręgowego - nie budzi wątpliwości. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest też przesłanek aby badać prawidłowość wydanych decyzji – w tym czynić żądane przez skarżącego ustalenia celem wykazania prawidłowości zastosowania art. 75 ww. ustawy i w tym zakresie dokonywać zmian. Wiązałoby się to bowiem z oceną merytoryczną przedmiotowych decyzji.

Jedynie na marginesie można wskazać, że art. 42 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 t.j.) nie mógł być podstawą omawianych decyzji, gdyż stanowił, że naczelnik powiatu może zezwolić na czasowe zajęcie nieruchomości na okres nie dłuższy niż dwa lata, jeżeli zajęcie jest niezbędne dla czasowego tylko czynienia z niej określonego użytku, którego osiągnięcie nie wymaga wywłaszczenia ani wzniesienia na niej trwałych urządzeń (ust. 1). Po upływie dwóch lat zajęcie ustaje z mocy prawa i nie może być przedłużone (ust. 2).

Tymczasem w sprawie niniejszej nie chodziło o czasowe korzystanie z nieruchomości, bez wznoszenia na niej trwałych urządzeń, lecz o jej trwałe przejęcie w celu budowy gazociągu, który niewątpliwie jest trwałym urządzeniem. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że (...) Okręgowy Zakład Gazownictwa w W. wystąpił z wnioskiem o wydanie zezwolenia na wstęp na ww. nieruchomości w celu budowy gazociągu i w związku z powyższym wydano zezwolenie zawarte w decyzji. Analizując całość decyzji nie można mieć wątpliwości co do jej podstawy prawnej oraz co do tego, że decyzja ta wiązała się z trwałym ograniczeniem prawa własności.

Z uwagi na powyższe, należy uznać, że zaskarżone postanowienie, wbrew wywodom apelacji, odpowiada prawu. Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawców jako bezzasadną. Nadto, Sąd Okręgowy na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wobec oddalenia apelacji wnioskodawców i sprzeczności interesów między uczestnikami, zasądził od skarżących na rzecz uczestnika postępowania kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej, ustaloną na podstawie § 7 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).

Anna Wrembel-Woźniak Małgorzata Truskolaska Mariusz Jabłoński